

KLAUSAUSI RADIJO

Aš klausausi radijo.

Aš nesiklausau radijo.

Aš klausausi tylos,

tūnančios

užu radijo imtuvo.

Aš esu radijas.

Klausykis.

Girdžiu naktį, seilėmis

vilgančią savo pirštus,

kuriuos nusvilino

meilužių barniai.

Girdžiu, kaip

išvažiuoja sunkvežimiai,

balta eismo linija

čaižo jų priekinius stiklus.

Girdžiu senas moteris,

pardavinėjančias klaikias rožes

chlorinėj šviesoje

paskendusiuos metro.

Girdžiu jaunas kekšes,

jų aptempti džinsai

šmėžuoja besotėje

tamsoje.

Girdžiu, kaip vėlės

ravi savo kapus.

Dabar labai vėlu.

Visi miega,
užsimaukšlinę reklamas
ant galvų,
sapnuoja seksą ir
cigaretes, pinigus ir darbą.
Ne, aš nežinau, ką jie
sapnuoja,
net nesu tikra,
ar dar išvis kur nors
liko žmonių.

2

Radijas kalba su savimi
kaip benamė moteris
tuščiam kambary.
Jis nekalba su manim.
Aš užmigau prieš
valandą ir nė nepajutau.
Aš esu radijas.
Aš esu benamė moteris.
Aš esu naktis.
Klausykis.

3 Tau mirus smarkiai lijo,
o aš to lietaus neapsikencčiau,
labiau nei tavo mirties,
nes kiaurai peršlapau.
Viskas kaip po senovei
ir aš, blemba, kaip po senovei –
kai būna juokinga, aš juokuosi
ir nežinau, ar derėtų ramintis,
ar įniršti.
Jaučiuosi savanaudiškai, noriu, kad grįžtum,
ne tavo paties labui, o vien dėl manęs.
Buvai tas, su kuriuo galėjau kalbėtis,
kuris suprasdavo nė nesiklausęs
ir reikiamu metu pasakydavo reikiamus dalykus,
o visą likusį laiką pliuropdavo niekus,
žmogus, šalia kurio aš būdavau teisi, šviesi ir kvaiša;
tu atrodei tarsi nučiuožęs Niujorko žydu mokslininkas,
o po to ir tapai tuo kvantelėjusiu Niujorko žydu mokslininku –
auginai smauglius, kaupei ginklų kolekcija,

kol galiausiai kažkoks prietranka perpirko iš tavęs šautuvą
ir nupylė savo pana,
tave pasodino iki gyvos galvos, bet vėliau išleido,
nes pagal viską neturėjai sulaukti kitų metų,
nors visgi sulaukei,
ir tavo budeliai be galo niršo,
o kažkoks profesorius parašė laišką,
išliaupsino tave kaip savitą tyrėją, ir pridūrė, kad ta pana
studijavo pas jį ir buvo tokia buka,
jog pats mielai būtų ją nušovęs, jeigu tik būtų anksčiau tai sumąstęs;
keturis sykius apkeliavai pasaulį
vien tam, kad ryžių laukuos paleistum gyvates, o šios išgaudytų žiurkes,
po to ilgai aiškinaisi muitinės pareigūnams;
gimei beveik aklas, tad ir gyvenai visišką tamsoj, ką nors įskaityti
pajėgei tik nusiėmęs akinius – apvalius kaip butelio dugnas –
ir nosį prirėmęs prie knygos;
išgyvenai dvi lėktuvo avarijas,
vieną automobilio avariją, keletą gaisrų
ir septynerius metus santuokoje;
apimtas neišvengiamo kaltės jausmo šlaisteisi iš kampo į
kampa, bejėgiam pasnekovams

nuolat pasakodamas, kaip prisidėjai prie Manhatano projekto; buvai visokeriopas snobas, nekentei benamių, niekinai akademikus, pats sau vesdavai paskaitas, vilkėdamas iš labdaros gautą kostumą be kaklaraiščio; reikalavai saulės, kad ši gražintų tavuosius neutronus – tokius dalykus tu priėmei be galo asmeniškai: neutronas keliauja šviesos greičiu, pro tankiausią sieną prasiskverbia be jokio vargo – kaip nūnai ir tu; kartą užmezgei romaną su ragana, neturėjusia bambos, po to – su lesbe, lengvai galėjusia tave prilupt, o vėliau ir su raudonplauke narkuša, kurią stengeisi išgydyti, bet kuriai daugmaž tuo pat metu parūpindavai heroino, ji irgi jau mirus; buvai tragiškas ir nepakeičiamas. Praėjo geras mėnuo, o aš vis kam nors papasakoju apie tave ir stebiu, kaip nukrinta priblokšti veidai, slepiantys kaukes, kurios išryškės po dvidešimties metų.

6 Tu visados mėgsi mano eiles apie karą,
aiškinsi, kad jokia aš ne pacifistė,
kad kietai virtas kiaušinis, kurį tau atnešiau, tebėra žalias,
o aš mesiu jį į tavo, kad įrodyčiau, jog visai jis ne žalias,
bet tai nieko nereikš, nes tuomet tu sutraiškysi kumštyje slėptą
nevirtą kiaušinį, ir sėdėsi aptiškęs jo baltymu,
patenkintas, kad įrodei savo tiesą,
tu pasirūpinsi, kad to nepamirščiau.
Tebesu pacifistė, nors niekas daugiau
nemėgina manęs pergudraut brukdamas žalius kiaušinius.
Nesu dramatiška,
nekeliu scenų,
tačiau ten, kur kadaise būta žmogaus, dabar žioji kiaurymė.
Marti, kas per nesąmonė?
Čia tu *šitai* suprant
humorą?